

بررسی تاثیر نوع رشته ورزشی بر میزان رشد اجتماعی ورزشکاران

طاهر خانی عصمت

کارشناس ارشد مدیریت ورزشی دانشگاه خوارزمی تهران

مقدمه:

انسان موجودی اجتماعی است، بر همین اساس تمایل برای پیوستن به جمع و زیستن با هم‌نوع خود را دارد. این ویژگی انسان را روان‌شناسان ناشی از میل برای رفع نیازهای روانی و زیستی می‌دانند. جامعه‌شناسان نیل به این حرکت را ناشی از تمایل به اجتماعی‌زیستن ذکر کرده‌اند. بازی نقش عمده‌ای در رشد جسمی، عاطفی و اجتماعی فرد دارد. هدف از پژوهش حاضر بررسی تاثیر نوع رشته ورزشی بر میزان رشد اجتماعی ورزشکاران می‌باشد.

روش شناسی:

جامعه آماری پژوهش کل دانش‌آموزان دختر ورزشکار دوره متوسطه اول عضو تیم‌های ورزشی دانش‌آموزی استان قزوین در سال ۱۳۹۲ بود. آزمودنی‌های پژوهش شامل ۲۴۰ دانش‌آموز ورزشکار بود (۱۲۰ نفر دانش‌آموز ورزشکار رشته انفرادی و ۱۲۰ نفر دانش‌آموز ورزشکار رشته گروهی) که به روش نمونه‌گیری در دسترس انتخاب شدند. به منظور اندازه‌گیری میزان رشد از مقیاس رشد اجتماعی و ایتزمن استفاده شد. که این مقیاس برای سنجش رشد اجتماعی سنین ۱۳ تا ۱۸ سال کاربرد دارد. روایی آزمون به تأیید ۱۲ نفر از متخصصان قرار گرفت و پایایی آن در آزمونی مقدماتی با ۳۰ آزمودنی و آلفای کرونباخ ۰/۹ محاسبه شد. اطلاعات به دست آمده در بخش تحلیل توصیفی، از شاخص‌های آماری توصیفی و در بخش تحلیل استنباطی از روش آزمون t مستقل از نرم‌افزار آماری SPSS ۱۹ استفاده شد.

یافته‌ها:

یافته‌های تحقیق نشان داد که در ورزش‌های انفرادی بیشترین میزان رشد مربوط به ورزشکاران رشته رزمی و کمترین میزان رشد مربوط به ورزشکاران رشته تنیس روی میز می‌باشد و میانگین کل رشد اجتماعی ورزشکاران انفرادی ۱۶/۱۲ با انحراف معیار ۱/۴۱۱ می‌باشد و در ورزش‌های گروهی بیشترین میزان رشد اجتماعی مربوط به ورزشکاران رشته والیبال و کمترین میزان رشد اجتماعی مربوط به ورزشکاران رشته هندبال می‌باشد و میانگین کل رشد اجتماعی ورزشکاران گروهی ۱۷/۶۸ با انحراف معیار ۱/۴۱۴ می‌باشد.

نتیجه‌گیری:

نتایج نشان داد که بین رشد اجتماعی در دو گروه ورزشکاران رشته‌های انفرادی و گروهی اختلاف معناداری وجود دارد و در هر دو گروه رشد اجتماعی در حد مطلوبی می‌باشد.

واژگان کلیدی: رشد اجتماعی، دانش‌آموزان دوره متوسطه اول، ورزشکار، انفرادی، گروهی.

منابع:

- ۱- حیدری، حسین. (۱۳۸۷). روانشناسی رشد شناختی و اجتماعی کودکان و نوجوانان، انتشارات رشد فرهنگ، چاپ اول.
- ۲- عبدلی، بهروز. (۱۳۸۹). مبانی روانی-اجتماعی تربیت بدنی و ورزش، بامداد کتاب، چاپ سوم.
- ۳- کارتلج، جی. میلبرن، جی. اف. (۱۳۸۸). آموزش مهارت‌های اجتماعی به کودکان، (ترجمه نظری نژاد، محمد حسین)، چاپ انتشارات
- ۴- شعاری نژاد، علی اکبر. (۱۳۷۵) مبانی روانشناختی تربیت، انتشارات پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی، چاپ سوم.
- ۵- وایتزمن، آلیس. (۱۳۸۳). رشد اجتماعی (برای جوانان و خانواده‌ها)، (ترجمه ی. ع. سیما نظری)، انتشارات انجمن اولیا و مربیان، چاپ نهم.
- ۶- رشیدیپور، مجید. (۱۳۸۶). رشد اجتماعی از نظر اسلام، انتشارات انجمن اولیا و مربیان، چاپ پنجم.
- ۷- شفیغ آبادی، عبدالله. (۱۳۷۹). انتشارات چهر، چاپ نهم.
- ۸- کاکاوند، علیرضا. (۱۳۸۸). مبانی روانشناسی عمومی، انتشارات سرفراز، چاپ دوم.
- ۹- الخولی، امین انور، (۱۳۸۵)، ورزش و جامعه، ترجمه حمیدرضا شیخی، مشهد، نیاد پژوهش‌های اسلامی آستان قدس رضوی.
- 10-Willy and et al. (1997). Exercise psychology. Human kinetics publication, the U.S.A. 125-136.
- ۱۱- امیرتاش، علی محمد (۱۳۸۵)، مقایسه رشد اجتماعی دانش آموزان پسر ورزشکار و غیر ورزشکار دوره راهنمایی تحصیلی، فصلنامه المپیک، سال چهاردهم، شماره ۲، پیاپی (۳۴).
- ۱۲- افشارمند، زهره، شاهدی، ولی الله، محمدی، اعظم، و مهدوی، افسانه. (1386). مقایسه نیمرخ روانی دانشجویان رشته‌های تربیت بدنی و غیر تربیت بدنی دانشگاه آزاد. پژوهش در علوم ورزشی، ۱۶، 171-156.
- 13-Garita, Ann, Evaldsson, William, Coraso. (1998). play and games in the peer culture of preschool and preadolescent children An Interpretative Approach. Journal of child Research. 5: 377.
- ۱۴- امیرنژاد، سعید و همکاران. تأثیر یک دوره تمرینات ورزشی منتخب بر رشد اجتماعی و سلامت عمومی دانشجویان پسر. مجموعه مقالات چهارمین سمینار سراسری بهداشت روانی دانشجویان.
- ۱۵- خادمی، علی، هژبری، کاظم. (۱۳۸۸). مقایسه رشد اجتماعی دانش آموزان ورزشکار و غیر ورزشکار. دهمین همایش علمی پژوهشی. دانشگاه گیلان، رشت.